

vilde utvivlsomt have været et socialt Tilbageskridt, og at tilvejebringe en anden Form for Samarbejdet mellem Arbejdsløshedskassernes Anvisning og det offentlige Arbejdsanvisning end den, man enedes om i 1913, vilde sikkert kun have medført, at Arbejderne havde mødt den offentlige Arbejdsanvisning med afgjort Mistillid. Ved den Form, som nu tilvejebragtes, er det tværtimod lykkedes at tilvejebringe et gunstigt Forhold mellem de to Former for Anvisningen og et tillidsfuldt Forhold fra Arbejdernes Side ogsaa til den offentlige Anvisning. Derfor ved jeg ikke, hvad det er, Hr. Harboe sigter til, naar han taler om det svigtende Samarbejde mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningen. Der er ingen Tvivl om, at Samarbejdet frivilligt er blevet betydeligt øget ud over, hvad Loven kræver. Loven kræver f. Eks. kun ugentlige Anmeldelser fra Kassernes Side af de arbejdsløse til Arbejdsanvisningen, men de fleste Kasser, maaske alle, er gaaet ind paa frivillig at give saadan Meddelelse daglig, saaledes at der altsaa daglig finder en Udveksling Sted af Erfaringerne fra de to Steder, hvor Arbejdssøgningen og Arbejdstilbudet mødes. Og begge Love, baade Arbejdsanvisningsloven og Arbejdsløshedskasseloven, tilsigter at sikre, at den, der et af Stederne uberettiget har vægret sig ved at modtage et Arbejde, ikke længere oppebærer offentlig Understøttelse.

Jeg maa altsaa tro, at det i Henhold til, hvad jeg her har udtalt, vil være rigtigst at lægge til Grund for sin Betragtning af denne Lovgivning den Hovedopfattelse, at denne Lovgivning har været til uvurderlig Gavn for vort Samfund i denne saare farlige Krisetid, vi har gennemgaaet, og det glæder mig, at alle Talere er enige om, at den ikke kan undværes. Jeg tror ogsaa, at de Ordførere, som har taget Ordet for nu uforandret at vedtage Lovforslaget, handler rettest. Den enkelte Ordfører, som har foreslaaet en Ændring af Loven allerede nu, vil ikke kunne lade dette ske paa en virkelig grundig Maade, ved en virkelig grundig Udnyttelse af Erfaringerne.

Til sidst er der gjort nogle Bemærkninger om den kommende Lovs Forberedelse. Der maa jeg maaske nøjes med at sige, at det er vist rigtigst, at jeg venter, til jeg har hørt i Udvalget, hvad det er for Planer, man har med Hensyn til denne Lovs Forberedelse. Socialdemokratiet og det radikale Venstre har henvist til, at man i Arbejdsløshedsnævnet har en Institution, hvor Arbejdsløshedskasserne er repræsenterede, og hvor tillige Rigsdagen er repræsenteret.

Jeg vil med fuld Tillid lægge i denne Institutions Haand at foretage Undersøgelsen af den paagældende Lovgivning. Jeg har maaske Lov til at sige det med den Upartiskhed, som følger af, at der, saa vidt mig bekendt, ikke i dette Nævn sidder nogen Partifælle af mig. Der sidder Repræsentanter for andre Partier, men, saa vidt jeg ved, ikke nogen, som slutter sig til det radikale Venstre. Men Arbejdsløshedsnævnet findes altsaa alsidigt sammensat, og det vil kunne samarbejde med andre Statsinstitutioner, f. Eks. Arbejdsanvisningsdirektoratet, i hvis Overledelse der findes Repræsentanter saavel for Arbejderne som for Arbejdsgiverne, og med det Arbejdsudvalg, som har haft megen Fortjeneste af at have tilskyndet til offentlige Arbejder her i Landet og fremmet det heldige Arbejde, som har givet sig Udtryk i, at Arbejdsløsheden indenfor Byggefagene er bragt omtrent til Ophør. I dette findes ogsaa en saadan Alsidighed og Sagkundskab repræsenteret, at jeg i og for sig maa antage, at de to ærede Ordførere havde Ret i, at Arbejdsløshedsnævnet var det rette Udgangspunkt for Overvejelserne om dette Spørgsmaal. Men jeg bør selvfølgelig høre, hvad ikke mindst Ordføreren for Venstre (Sigurd Berg), som først nævnede denne Tanke, mener, før jeg kan tage noget endeligt Standpunkt dertil.

Erfaringerne andetsteds fra bør selvfølgelig i højeste Grad udnyttes. Det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) pegede særlig paa Erfaringerne fra Sverige. Jeg skulde dog tro, at de Erfaringer fra Sverige, som man maaske vil have størst Udbytte af at studere, mere er Erfaringerne med Hensyn til Virksomhed for at tilvejebringe Arbejde, hvorom der blev holdt et ganske interessant Foredrag for nylig af Redaktør von Kock, Rigsdagsmand i Førstekammer, hernede paa Københavns Raadhus, et Foredrag, som gav et interessant Billede af Virksomheden paa at overføre Arbejdere fra nogle Arbejdsomraader til helt andre Omraader. Jeg ved jo slet ikke, om disse Erfaringer kan nyttiggøres herhjemme, men med Hensyn til selve Understøttelsens Form vil jeg tro, at det ærede Medlem fra Skern ikke vil modsige, at den svenske Understøttelseslovgivning eller Understøttelsesforvaltning i dette Krigskaar, som er skabt for Anledningen, er bygget paa Erfaringerne fra Danmark, ikke mindst saaledes, at hvad vi vil se i Sverige, er et Billede paa, hvorledes vor Lovgivning anvendt i et Krisetilfælde har virket derovre.

Hr. Laurits Jensen fremførte til sidst